Още една минута — и азъ съмъ до Цвѣна!

Тя седѣше на високия брѣгъ на рѣката и скриваше вече вѣнеца, когато съ особно искуство плетѣше.

Тя като ма видѣ и са прикъсна весельта си.

Отупнахъ се азъ на колѣнѣ до нея; и отъ вълнение нито азъ, нито тя не можехме дълго време да подумами и само се гледахме съ любовъ. Но тука и думи не трѣбваха.

Нощьта бѣше прекрасна. На небето милиони звѣзди горѣха и мѣсеца тихо плаваше по бездънната глубина. Въздухътъ бѣше чистъ и упоителенъ; тихия зефиръ разнасяше вредно приятнитѣ полски миризми; по дърветата тукъ-тамъ блещукаха свѣтулки, и като блуждающи огнени точки се люткаха изъ въздухътъ; отъ нейдѣ едвамъ се чуе песень — и всичко това се сливаше съ ромолевъто на славеитѣ и съ постоянниятъ пискания на щурцитѣ.

— Азъ за тебе се умихъ само съ роса, за да бъда по-хубава и по-здрава, едвамъ чутно продума Цвѣна; но ти обичашь ли ма? притури тя срамежливо, като събираше листцьвата на вѣнецътъ си.

Да.. отговорихъ азъ сѫщо едвамъ-едвамъ чутно.

— Домилѣ ли ти за мене? съ сѫщо шепнене попита тя.

— Домилѣ ли Цвѣно.... охъ, колко ли домилѣ! Али ти защо тъй дълго ма мъчи!...

Никъкъ не можахъ..... азъ дълго мислихъ.... но азъ та обичамъ!

Нейо поне съжаление почувствува ли къмъ тебе

— Цвѣно! безумна ли си Цено, защо ли си залюбила ти мене?... говорѣхъ азъ, като й стискахъ ръцѣтѣ. Нима у васъ (селото) нѣма ергени по-добри и по-хубавци отъ мене, а ти мене си избрала?